

“Hayat yolu pek dardır,
Dikkat et önün yarıdır,
Sakin hakkım var deme
Hak yok vazife vardır”

“Burhan ŞAHİN’in ilkokul öğretmeni **Nazif ÖZAYDIN**’ın çok sevdiği **Ziya GÖKALP**’in dörtlüğü”

Listeden Düşmek ya da Üstüne Çizgi Çekmek

Öyle bir dönem yaşıyoruz ki ay ve güneş tutulması derken, gerçekten “Akıl Durgunluğu Sendromu”na yakalandınız. Birbirinizin gözüne bakarak konuşmaya cesaret edemiyor, aynaya bakınca bir başkasını görüyorsunuz artık.

Bu yazıyı yazmamak için ne yaptım da içimdeki isyanı bastırmadım. Sonunda kalemi elime aldım. Amacım kimseyi üzmemek değil. Gerçeği, en azından kendi gerçeğimi yazarak gelecek kuşaklara vazifemi yapmak istiyorum. Montaigne de “Düşünmekten utanmıyorsan söylemekten de utanma” diyor.

Yalan dolanla kirlenen ortama bir de duyuntular katılınca geleceğin de kirleneceğinden endişe ettiğim için bildiklerimi sizinle paylaşmak istedim. Ben Cumhuriyet’e kendini borçlu hisseden, Atatürk hayranı, hümanist ve sosyalist bir insanım. Uzun lafın kısıyası yaradanın adamıyım. Başıma ne geldiyse bu yüzden geldi. Biz, insanı insan biliriz yoktur farkımız birbirimizden. Bu nedenle de bakmayız insanın dinine, ırkına, milletine, rengine, diline, düşüncesine. Biz de Cumhuriyet gibi hepsini olduğu gibi kabul eder ve kucaklarız. Bakarız insanlığa, adamlığa kendine zarar vermesin diye. Biz bugün insanların nemalanması için değil, gelecek kuşakların adam gibi adam olmaları için geleceği kurgulamak istiyoruz. Geleceği kurgulamak bilgi ve tecrübe işidir. Bu konuda bilimden yana tarafız. Cesaretin güçlükler karşısında gösterilecek zarafet olduğunu biliyoruz. Biz bize karşı tavır koyanların da dostuuz. Çünkü bizim kapımızın, yüreğimizin insanlığa açık olduğunu onlar bilirler. Biz yaradanın tüm yarattıklarının ayakta durması için gerekeni yaptığımıza inanıyoruz. Dünyanız için

vardık yarın da olacağız. İnsan insanı hoş görürse gelecek aydınlanacaktır. Yanlış bir yaklaşımımız olursa siz de bizi hoşgörün ki umudumuzu yitirmeyelim. İnsanoğlu yanlışları için başkalarını da kendini de hoş görmeli ki doğru yol bulunsun.

Biz elinden tutup yürüttüğümüz insanları eleştiriyorsak onlara kurtuluşa giden yolu göstermektir amacımız. Onların da kendileriyle tanışmasını ve gerçekle buluşmalarını istiyoruz. Son yolculuklarına yoksun çıksınlar istemeyiz. Akıllı olsunlar eleştiriden değil yağcılıktan korksınlar. İnsanın varsa dostu eleştirir. İnsanın varsa düşmanı o da arkasından konuşur. İnsanın varsa iyilik yaptıkları onlar da ölmeden mezarını kazar. Onlardır ki kendileri ile yüzleşemedikleri için hem kendilerini hem de çevrelerini ateşe verirler.

Eğitim ve kültür seviyesi düşük toplumlarda halk kendine benzeyeni ödüllendirir ve yol gösterici olmasını onaylar. Böylece bilge kişilerden intikam aldıklarını sanırlar. Maalesef başarıyı ödüllendiren bir toplum değil kıskanan, hatta yok etmeye çalışan bir toplum olduk. Yarışmacı bir toplum olmadığımızdan kıskançlık hastalık derecesinde iliklerimize işledi.

Evet, bazıları başkalarının yaptıklarını göremeyecek kadar kör olursa onlar da yaptıklarını bazılarının gözüne sokarlar.

Eskiden, yani hocalarımız döneminde Ulusal Gastroenteroloji toplantıları 3-5 yılda bir, üniversite şehirlerinde yapılırdı. Kongreye ev sahipliği yapmaya da klinikler çok hevesli olmazlardı. Hatta bazı yeni tıp fakültesi gastroenteroloji klinikleri alt yapıımız, üst yapıımız yetersiz diye mazeret ileri sürerlerdi. Biz dernek yönetiminde yer aldığımız zaman manzara böyle idi. Ben derneğe Prof. Dr. Ercüment Palabıyıkoglu’nun

baskısı ile girdim. “Ben ayrılacağım, sen gir” dedi ve girdik. Biz de Avrupa ve Amerika’da gördüklerimizi yaşama geçirmeye çalıştık. Şöyle geçmişe bakıyorum, o zaman birlikte çalıştığımız arkadaşlarla elbirliği içinde bir şeyler ortaya koymaya çalıştık. O dönemde en çok dikkat ettiğimiz konu hocalara saygıda kusur etmemek, her fırsatta onları onurlandırmaktı. Bizim gösterdiğimiz ilgi nedeniyle hocalarımızın ne denli mutlu olduklarını hem gördüm, hem de onlar da her fırsatta memnuniyetlerini dile getirirlerdi. İnsanlar zamanla kendilerine saygıyı yitirdikçe hocalarına da saygıda kusur etmeye başladılar.

Ulusal Gastroenteroloji Kongresi’ni Türk Gastroenteroloji Derneği’nin yapmasına karar verdiğimiz zaman, hiç unutmuyorum, yönetimde bulunan arkadaş “Nevşehir’de kongre yapılamayacağını, çünkü bazı hocaların oraya gitmek istemeyeceğini” söylemişti. Biz her şeye rağmen Ulusal Kongreyi TGD patronajında Nevşehir’de gerçekleştirdik. Bu ilk deneyim zor oldu ama dernek kimliği güçlendi. İlk kez Nevşehir kongresine Türkçe konuşan ülkelerden de gastroenterologları davet ettik. O dönemde Türkiye Cumhuriyetlerle iletişim kurmak dünyada en zor işti. Zaman içinde Türkçe konuşan ülkeler ile iletişimimiz gelişti, kongrelerimize yoğun katılım sağlandı ve onlar için elimizden gelen her şeyi yapmaya çalıştık. Amacımız “Dilde birlik, işte birlik, fikirde birlik” idi. Derneklerin amacı para kazanmak değildir. Derneklerin amacı bazı projeleri yaparak onları hayata geçirmektir. Kongrelerin bilimsel seviyesini yükseltmek için, yurtdışından adam gibi adamları, özellikle de bu ülkenin çocuklarına katkıda bulunan insanları konuşmacı olarak davet ettik. Ayrıca araştırma görevlilerine ve temel bilimlerden katılan araştırmacılara kongre katılımı için tüm olanaklarımızı seferber ettik. Temel bilimler ile gastroenterolojinin kesiştiği alanlarda bilimsel oturumlar düzenlemeye özen gösterdik. Ayrıca kongreye katılımı arttırmak için nerdeyse firmalara biz destek vermeye başlamıştık. Nihayet binli katılımlara ulaşmak mümkün olmuştu. Sonra paracılar geldi, kalite ve bilimsel katılımın yerini tatilciler aldı. Bu konuda bakın Goethe ne diyor “Gençler yaşlıların bilgi birikimi ve tecrübelerinden yararlanmazsa onların da yaşamları boşa geçer”. Çünkü gençler olan her şeyin kendiliğinden olduğunu, birden yürümeye başladığını zanneder. Oysaki bir şeyi dikersen çıkar, biri elinden tutarsa yürürsün. Evet, biri dikti ve bir elinden tuttu, sende aynı şeyleri yaparsan görevini yapmış olursun. Bazıları ekmede dikmede görünmez, yemede içmede başköşede yer alırlar. Biz kimsenin işine karış-

mayız. Çünkü işimiz var, diğerleri iş yaratamadığından başkalarının işine karışır. Çünkü bizden gördükleriyle can veremezler, kan veremezler, sabredip öğrenmeleri gerekir. Yapmak isteyeneye iş çok ama niyetleri yıkmak. Kim bu ülkeye çağcıl bir değer yaratmaya kalksa bazıları kriz geçiriyor.

Şehirleşme sürecine, evet gezginlikten yerleşik düzene geçen toplumlarda insanlar kendine benzeyen, kendi gibi düşünen, kendisi gibi çıkar peşinde koşanları çok severken toplum yararı için çırpınan insanlardan hoşlanmazlar. Onları sakıncalı ya da aykırı olarak görürler. Bu nedenle de toplum için bir şeyler yapmak isteyenlere önce mani olmaya çalışırlar, başaramazlarsa bu kez onların yaptıklarını yıkmaya çalışırlar. Bu yapıcı ile yıkıcıların savaşımı insanoğlu gerçeği öğreninceye dek sürecek gibi görünmektedir. Bu gece ile gündüzün dansı değil, bu bilgi ile cehaletin kavgasıdır. Her şeyi bildiğini zannedecek kadar cahil insanlar için bir şeyler yapmak zorundayız. Evet, ne olduklarını onlara söylemek insanlık görevidir.

28. Ulusal Gastroenteroloji Haftası’nın Antalya’da yapılacağını aylar öncesinden duymuştum, fakat tarihi konusunda hiçbir fikrim yoktu. Organizasyon komitesinden de ne haber, ne de davet aldım. Yıllarca TGD’ye hizmet veren ve bugünlere gelmesinde katkısı olan bir arkadaşla sordum. O da “ne arayan, ne de soran var” dedi. Ben ona “bunlar ne biçim insan” dedim, o da bana “üzme kendini, Atatürk’e neler yapıyorlar bizimkinin hesabı olmaz” dedi. Ben 25 yıl TGD’ye gönüllü çalıştım. Herkes ne yaptığını en iyi kendisi bilir, benimde ne yaptığımı en iyi ben bilirim.

Ben onlara hak veriyorum, ölmeden listeden düşmüşler. Ama bir gün sorarlar oraya hangi yoldan geldin diye. Onlar bizden değil, yaptıklarımızın altında ezildikleri için ve muhaliflerinin yüreğine su serperek puan almak için bizi listeden düşürmüşler. Muhafifleri bunları iktidar yaptık diye bizi suçluyor, bunlar da muhaliflerin baskısına dayanamadıkları için bize çizik atıyorlar. Keşke, birlikte yaptıklarımızı yıkmadan hayallerimizi gerçekleştirebilseler. Amaçları bilimi bu ülkede yaşama geçirmekse birlikte olmaları gerekir. Amaçları farklı ise ne istiyorlarsa söylesinler artık. Bilim dünyasında kutuplaşma bilime ihanet etmektir. Artık özellikle üniversitede çalışan hocalarımız dedikodunun yarattığı kirli duyuntuların peşinde koşacaklarına gerçeğin peşine düşsünler. Bilimin ışığından yoksun bir ülke olamaz bizim vatanımız.

16-20 Kasım 2011 tarihleri arasında Antalya Rixos Sungate Otel'de yapılan toplantıya tesadüfen bizim davet edilmediğimizi öğrenen bir öğrencimiz bizi kongreye götürdü. Kongrede bizi görüp te, öteki mahalle baskısı nedeniyle bize hiçbir görev vermeyen bazı insanların kimyasının bozulduğunu görmek bizi üzdü. Çünkü onlar farkında olmadıkları bir gözün her şeyi gördüğünü hala kavrayamıyorlar. Kongreyi gücümün yettiğince izlemeye çalıştım, gözlemlerimi ve şahsi düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bu kongreden bir hafta önce dernek seçimleri yapılacağını öğrendiğim zaman bizim insanlarımızın ne denli zeki olduğunu bir kez daha öğrendim. Bize sabahın olup olmadığını soran yok, ama ben de aklımı yitirmeyeyim diye devreye girdim. Kongreden önce seçim olamaz, dünyada örneği yok, seçim kongreden sonra olacak diye tutturdum ve ikna ettim. Benim bir teorim vardı. Bizim insanımız ne yapar yapar kendi ... kendi yapar diye. Bu görüşüm artık bu olayla ispatlanmıştır. Nedeni insanımızın her şeyi bilmesi ve kendine göre ayarlamasıdır.

Bu kongrede ömrünü ülkemizde gastroenterolojinin gelişmesine ve günümüz hocalarını yetiştirmeye vermiş hocalarımızı göremedik. Çünkü para kazanacaklarmış, o nedenle davet etmemişler. Onlar paranın her şey olduğuna inanmışlar ne yapabiliriz ki. Her ülkenin ulusal kongresinin kendine özgü bir geleneği vardır ve bu gelenek zaman içinde zenginleşir. Sormazlar mı size böylemi öğrettiler diye.

Ulusal Gastroenteroloji Haftasının "WGO Regional Meeting" ile iç içe olması ulusal kongremize yeni bir nefes olmuştur. Çünkü ulusal kongremizin bilimsel seviyesi gün geçtikçe azalmaktaydı. Son yıllarda üniversitelerde yaşanan olumsuzluklar, kutuplaşmalar ve güven bunalımı araştırmaya ilgiyi azaltmıştır. Ayrıca üniversitelerimiz hala araştırmacıları ön plana çıkaracak koşullara sahip değildir. Bu nedenle de, işin kolayı olan klinik çalışma ile yetinilmektedir. Üniversiter yaşam tam gün olmadan, akademisyenlerin yaşam ve ekonomik koşulları iyileştirilmeden bilimsel kaliteyi yükseltmek zor görünmektedir. Klinik bilimlerde çalışan gençlere süratle temel bilimlerde master ve doktora fırsatı verilmelidir.

Yıllarca önce “WGO” yöneticilerine “ekonomik gücünüz yok, yaptırım gücünüz de yok, gittikçe gündemden düşüyorsunuz” demiştim. Onlara önerim meydanı Amerika ve Avrupa’ya bırakmayın gelişmekte olan ülkelerde ulusal kongrelere destek veriniz işbirliği içinde olunuz şeklindeydi. “WGO’nun Ulusal dernekler ile sıkı işbirliği içinde olması gerekir. Hala birçok sorunu aşabilmiş te değillerdir. Onların da maddi ve manevi desteğe ihtiyacı vardır. Bizim Türkçe konuşan ülkelerin bile hala WGO’ya üye olmadıklarını görünce ne diyeceğimi şaşırdım. Bundan sonra da TGD’nin “WGO” ile bilimsel ilişkilerini pekiştirmesi yerinde olur. Bu ilişkilerin özellikle gençlerin geleceklerini planlamada çok yararlı olacağını düşünüyorum.

Bu kongrede TGD ve WGO; birlikte, basına açık, “Üniversiter Eğitim ve Yaşam”, “Bilim-Siyaset-Din”, “Geleceğin Sağlık Sistemi” konularında toplantılar yapsaydı çok yararlı olurdu. En azından bu konularda görüşlerini bildiren bir bildiriye kaleme alabilirlerdi. TGD’nin gelişmesine ve bilim yaşamımıza önemli katkıları olan Prof. Dr. Mehmet Haberal ve Prof. Dr. Fatih Hilmioglu’nun da acılarını paylaşabileceğimiz bir konuşma yapılabilirdi.

21. yüzyıl değişim yüzyılıdır. Artık biz de değişmeye, yenilenmeye mecburuz. Artık klasik bilgilerden oluşan ya da internet aracılığı ile ulaşılabilen bilgileri aktarmaktan ibaret olan konferans, panel vs ile insanları uyutmaktan vazgeçelim.

Çünkü bu hastalıklı bir durumdur. Araştırma sunumlarına öncelik vermez ve araştırmacıyı ödüllendirmezseniz bu kongreleri yapmanın gereği de yoktur.

Temel bilimlerden yapılan sunumlara öncelik vermek gerekir. Ayrıca kongrelerimize temel bilimcilerin de ilgi duyması için çaba göstermek gerekir. Ulusal kongrelerimizde özellikle patoloj, mikrobiyolog, farmakolog, radyolog ve karaciğer-GIS cerrahlarının da güncel konularda oturumlarda yer alması sağlanmalıdır. Konuşmacı belirlenmesinde ahbap-çavuş, mahalle ilişkisi değil araştırmacı kimlik ön planda tutulmalıdır.

Yıllar önce TGD yönetim kurulunda, yönetimde görev alan arkadaşların hizmet sunucu pozisyonunda olduğu-bu nedenle konuşmacı olmaması ve satelit toplantılarda görev almaması konusunda karar almıştık. Bizden sonra bu konuda duyarlı olunmadı, özellikle araştırma dernekleri konuşmacı derneklerine dönüştü. Doğal olanı onların araştırma gruplarında konuşmacı olmasıdır.

Dernekleşme aşamasında, özellikle araştırma yapan gençler konuşmacı olarak görevlendirilerek motivasyon kazandırılmalıdır. Araştırma dernekleri araştırmacıların sunumuna fırsat vermelidir. Kongrenin ağırlığı araştırma sunumlu olmalıdır ki araştırma ülkemizde yaşama geçsin.

Ülkemizde gastroenterolojinin doğuşunu izleyen yıllarda, ülke çapındaki toplantılar birkaç yılda bir yapılırdı. Daha düne kadar ulaşım sorunu yaşadığımızdan hocalar uçak seferi yok diye konuşmacı bile olmak istemezlerdi. Artık ülkeyi birbirine bağlayan uçak seferleri ile kongre merkezlerine sahip şehirlerimize ulaşım sorun olmaktan çıkmıştır. Zaman içinde

ulusal kongreleri iki yılda bir gerçekleştirmeye başladık. Gastroenterolojinin sorunlarının tartışıldığı bir oturumda bazı hocalar eski sisteme dönülmesini ve üniversite kliniklerinin sırayla toplantıyı yapmasının uygun olacağını ileri sürerken, biz de dünyadaki gelişimi ileri sürerek her yıl toplantı yapılmasını önerdik. Yeterli araştırma ve çalışma yapılamadığından sık kongre yapılmasına çoğunluk karşı çıktı. Biz çoğunluğun değil bilimin, aklın kararının daha demokratik olduğuna karar vererek her yıl ulusal kongre yapılmasına, bunu da TGD'nin gerçekleştirmesine karar verdik. Zaman bu yaklaşımın doğruluğunu ortaya koydu. Kongreye ilginin yanı sıra gönderilen bildiri sayısı da arttı. Ancak yıllar geçtikçe insanlarımızın hevesi ve heyecanı artacağına azalmaya başladı. Böylece kongrenin bilimsel seviyesi de düşüşe geçti. Bu tablonun oluşmasında kongre başkanının tanıdıklarına ya da kendi ekolünden gelenlere fırsat ve öncelik vermesinin de rolü olmuştur. Neredeyse kendilerine kongre yapmaya başladılar. Böylece işler yozlaşmaya başladı.

Gönüllü kuruluşlar para kazanmayı amaçlayan kuruluşlar değildir. Daha çok para kazanmak için ilaç ve endoskopi firmalarına baskı yapmak da etik değildir. Böylece dernek ve firma ilişkileri yozlaşmaktadır. Ana derneği gören diğer araştırma

dernekleri de mahalle baskısı yapmaya başlayarak para kazanmayı amaçlıyorlar. Bu davranışlar hem bilime hem de akademik ortamda bulunan insanlara yakışmıyor. Bu nedenle derneklerin tümünün yöneticilerinin; "toplantı nasıl düzenlenir, program nasıl oluşturulur, kimler konuşmacı olabilir, kongre kaynağı nasıl yaratılır, kongre bütçesi nasıl düzenlenir, katılımcı ücretlerinin belirlenmesindeki kriterler nelerdir?" gibi bilgileri okuyarak öğrenmeleri gerekir. Salla-parti, laf ebeliği ile kongre yapılamaz. Olaya insanlar profesyonelce yaklaşmalı ve kongre çalışmaları için de zaman ayırmalıdır. Okumadan bilgi sahibi olunamaz, bilgi sahibi olmadan da fikir sahibi olunamaz. Cahildeki cehalet önce çevreye sonra da cahile felaket getirir.

Bugünden tezi yok TGD yılda iki kez Ulusal Kongre yapmalıdır. Bunlardan biri ilk, diğeri de son baharda gerçekleştirilmelidir. Birincisi Hepatoloji ağırlıklı diğeri de Gastro-intestinal sistem ağırlıklı olmalıdır. Uygulamalı kurslar TGD'nin patronajı altında, alt yapısı müsait sağlık kurumlarında, yapılmalıdır. Proteomics ve genomics konularında yoğun yaz kursları yapılmalıdır. Böylece ülkemizdeki gereksiz toplantı-okul-mektep de ortadan kalkar, insanlar kendilerini işe ve araştırmaya verirler.

Uygulamalı kurslara ülkemizde ilgi üst düzeydedir, çünkü kimse okuyup, gece gündüz çalışıp araştırma yapmak istemektedir. Ayrıca bu ülkede araştırmanın getirisi de yoktur. Ama gençler kendini araştırmaya verirse en azından kişilikleri gelişecektir. Uygulamalı eğitimlerde “Eğiticiler”in de eğitimden geçmiş olması göz önünde tutulmalıdır.

Yıllarca önce Türk Gastroenteroloji Derneği şemsiyesi altında araştırma grupları oluşturduk. Gerçekten, bu gruplardan çoğu başarılı çalışmalar yaptı. Böylece insanlar ilgi duydukları alanda uzmanlaşmaya başladılar. Daha sonra bunların bazıları dernek olarak örgütlendi. Dar alanda konu uzmanlığı hem bilimselliğe hem de geleceğin genç araştırmacılarının yetişmesine zemin hazırlayacaktır. Her şeye meraklı, her şeyden anlamaya çalışan akademisyenler hem kendilerine hem de bu ülkeye büyük zarar vermektedirler. Maalesef bu dernekler de konuyla ilgili moleküler seviyede araştırma yapacak araştırmacıları çalışmaya yönlendirecekleri yerde okul-mek-tep-satellite zamanlarını boşa harcadılar. TGD’nin bu derneklerin araştırmacı kimliklerini geliştirebilmeleri için projelere destek vermesi yerinde olur.

Türk Gastroenteroloji Derneği ülkemizdeki kamu yararına faaliyet gösteren üç beş dernekten biridir. Bu ayrıcalıklı dernek zaman içinde uzmanlık derneği kimliği de kazanarak örnek bir kuruluş haline gelmiştir. TGD kendi üyelerinin kurduğu derneklerle federatif bir yapılanmaya gidemez. Çünkü üyeleri sayısız dernek kurabilir, o nedenle üyelerin kurduğu araştırma derneklerinin TGD şemsiyesi altında faaliyet göstermesi gerekir. Hiçbir dernek gastroenteroloji alanında TGD ile kendini aynı kabul edemez. Herkes kendine çekidüzen vermeli, kırmızı çizgiyi geçmemelidir. TGD kendi otorite ve sorumluluklarını başka kurumlarla paylaşamaz. Eğer gelecekte Hepatoloji, İnflamatuvar Barsak Hastalıkları, GİS Motilite, Girişimsel Endoskopi, Gastroenterolojinin yandal uzmanlığı olarak yasal kimlik kazanırsa o zaman TGD onlar ile birlikte el ele yürüyebilir. TGD Sindirim Sistemi Cerrahisi ve NOTES, GİS Radyoloji, Gastrointestinal Patoloji, Pediatrik Gastroenteroloji dernekleri ile federatif bir yapılanmaya evet diyebilir, fakat ben TGD’nin özel ayrıcalıklı yapısını korumasını uygun bulurum.

TGD ayrıcalıklı konumunu birkaç günde kurulan araştırma dernekleri ile bir tutmamalıdır. Zaten yasal olarak da bu olanak yoktur. TGD “WGO”ye üyedir ve Avrupa bölgesindeki kuruluşların doğal üyesidir. WGO ve TGD’nin otorite zafiyeti

nedeniyle, bazı araştırma dernekleri Asya-Pasifik bölgesindeki faaliyetlere katılmaktadır. Herkes olması gereken yerde olmalıdır. “WGO” hala bizim Türkçe konuşan ülkelerde dernekleşmeleri gerçekleştirip onları bünyesine alamamıştır. Bunda TGD’nin de duyarsız kaldığı açıkça görülmektedir. Azerbaycan’ın Avrupa zonunda, diğerlerinin de Asya pasifik zorunda aktivitelere katılması uygundur diye düşünüyorum. TGD acilen Türkçe konuşan ülkelerde gastroenteroloji derneklerinin kurulmasına öncülük ederek, Avrasya Gastroenteroloji Dernekleri olarak Türk dilinde faaliyetlerin hızlanmasına da destek olmalıdır. TGD’nin araştırma dernekleri ile federasyon oluşturmalarına gerek yoktur. Çünkü bu TC devletinin bir kasabası ile federasyon kurmasına benzer.

TGD ülkemizi yurt içinde ve yurt dışında temsil eden tek yasal dernektir. Onun otoritesini zayıflatmak kimseye bir şey kazandırmaz. Resmi kurumlarda bizi temsil eden tek dernek TGD’dir. TGD gücünü ve otoritesini gereğince kullanmalıdır.

Yıllarca önce Endoskopi Hemşireleri ve Teknisyenleri Derneği’ni büyük umutlarla kurmuştuk. O zaman çok sayıda akademisyen bu derneğin kurulmasına karşı çıktılar. Çünkü yozlaşmasından korkuyorlardı. Bu derneğin güçlenmesi için ilk yıllarda TGD elinden gelen desteği verdi. Bu işin bir gezme tozma olmadığı, bilgilenme işi olduğunu onlara öğrettik. Bu işe gönülden inananlar diğer oturumları da izleyerek bilgi ve görüşlerini geliştirirken bazıları da ilaç firmalarının rahatsızlığına yol açan davranışlarda bulunmaya devam ettiler. Bu dernek TGD’nin kontrolü dışında faaliyeti de tercih eder hale geldi. TGD özellikle bu derneğin etik sınırlar içinde kalarak çalışması için yardımcı olmalıdır. Bu dernek gastroenterolojinin gelişimi için olmazsa olmazdır. Bu nedenle yardımcı olmalıyız.

Amaç hastaya daha iyi hizmet verebilmek için bilgilenmek olduğuna göre, TGD bu konuları gündemine alarak sorunların çözümüne katkı vermelidir.

Ulusal Gastroenteroloji Kongrelerinde tüm gastroenteroloji konularını programa almanın mantığı yoktur. Kongre programına güncel konular ve yenilikler taşınmalı ki gençler gelişimlere yabancı kalmassınlar. Yabancı konuşmacılar bu ülke çocuklarına katkısı olan yada olacakların yanı sıra konu önderlerinden seçilmelidir. Yabancı konuşmacılara kıbarca Türkiye’de anlaşılabilmesi için heyecanlanmaya gerek olmadığı fısıldanmalıdır. Kongrelerin başarısını belirleyecek özgün araştırma sunumlarının sayıca artması gerekir. Ayrıca kongrelerde gastroenterolojinin sorunları ve çözümleri gündeme getirilerek, tartışılması gerekir. Araştırma sunumları yapılırken paralel oturum olmamalıdır. Türkçe konuşan ülkelerden gelen bildirilerden bir kısmı sözlü sunuma alınmalıdır.

Bu yılki kongrede WGO ile birlikte yapılan oturumlarda ülkemizi temsil eden konuşmacılar oldukça başarılı idiler. Benzer toplantıların gençlerin ufkunu genişleteceği kesindir. Prof. Dr. Eamonn Quigley ülkemizde gastroenterolojinin gelişimine önemli katkılarda bulunmuştur. Bu kongreye de renk verdi, canlılık getirdi. Tüm oturumlara sorularıyla, katkısıyla olumlu bir hava getirdi. Zaten WGO’de de onunla başlayan bir canlılık görüldü ve o süreci inanılmaz çalışma gücüyle hala devam ettirmektedir.

28. Ulusal Gastroenteroloji Kongresi ve WGO’nin bölgesel toplantısını başarı ile gerçekleştiren Valör firmasını canı gönülden kutluyorum, ama hala eğitime ihtiyaçları olduğu kesin. Organizasyon komitesini de kutluyorum, onların da artısı-eksisi var. Boş salonların sorumlusu kimdi diye herkesin kendine sorması gerekir. Etik kurallara uymak önce kongre başkanının ve dernek başkanının görevidir.

Gala yemeği kongrenin onur yemeğidir. Gala yemeği ritüelinde müzik vardır, gösteri vardır ama akademik bir ortamın beklentisine uygun olmalıdır. WGO başkanının, Genel sekreteri olan Prof. Dr. Cihan Yurdaydın’ın, Kongre Başkanının, Dernek Başkanının konuşma yapmalarını beklerdik. Ayrıca Türkçe ko-

nuşan ülkelerden gelen misafirlere de konuşma fırsatı verilmiyordu. Yurtdışından gelen konuşmacılara bu kongreyi hatırlamaları için anı olabilecek küçük de olsa hediye verilmeliydi. Gala yemeği bir sonraki kongrede, güzel günlerde buluşmak üzere planlanan bir yemektir. Hatırlatmak isterim; Kırgızistan’dan gelen heyet getirdikleri hediyelerini sunma fırsatı bulamadılar. Ben zor kullanarak fırsat yaratabildim. Sizleri tenkit ediyoruz çünkü okumadan başarabileceğinizi artık düşünmeyin. Çok isterim bazı arkadaşların tüm kongreleri gözden geçirerek nereden nereye geldiğimizi ortaya koymalarını. Bu çalışma ile demokrasinin tahrip edici gücü de açıkça görülecektir.

Prof. Dr. Cihan Yurdaydın’ın bu kongrenin başarılı olması için yoğun çaba gösterdiğini biliyoruz. Kongrenin en güzel yanı gençlerin yabancılarla birlikte olduğu panellerdeki başarılarıdır. Kongreye emeği geçen tüm insanları kutlarız. Programın amacı iyi belirlenmelidir. Yoğun programlar bazen kongreyi taşıyamaz bir hal alabilir. Ah! Demokrasi... Tüm seçmenler memnun olsun diye program yaparak kongreleri, toplantıları ne hale getirdik. Sorun varsa çözüm için bir yolu vardır. Çaba gösterilirse bilim için orta yol bulunabilir. Gerçek demokrasilerde çoğunluğun dediği dedik olmamalıdır son sözü bilim ve akıl söylemelidir.

“WGO” sayesinde Richard Hunt (Kanada), Christopher Hawkey (İngiltere), Douglas Pleskow (ABD), Daniel Baumgart (Almanya), Philip Katz (ABD), David Bjorkman (ABD), Bernard Levin (ABD), Michael Fried (İsviçre) gibi saygın hocaların kongre süresince gösterdikleri özen de dikkati çekmiştir. Hala batıdan öğreneceğimiz çok şey var. Evet, öğrenmek isteyenler için. Mevlana’nın söylediği gibi “Bir mum diğerini tutuşturmakla ışığından bir şey kaybetmez.”

Son söz! Yılda iki kez, evet ilk ve sonbaharda kongre istiyoruz. Deneyin, korkmayın çok başarılı olacağınızı göreceksiniz. Bu kongreler her yıl, bu dünyadan çekip giden bu ülkeye hizmet vermiş gastroenterologlardan birinin anısına düzenlenmelidir ki hem geçmişten ders alalım, hem de geleceği görelim.

Saygılarımla
Prof. Dr. Ali ÖZDEN

“Derneğin görevi yalnız kongre yapmak değildir. Oy verenleri kongrede ağırlamak ise hiç değildir. Dernek bilim ve akıl’ın hükümrانlığını kurup, bugünü ve geleceği kurgulamalıdır. Kongre yapılan araştırmaların ve geleceğe dair öngörülerin gündeme taşındığı süreçtir. Bilimin, aklın, yaratıcılığın, üretkenliğin ödüllendirilmesi şölenidir. Biz bu şölenin nasıl yapılacağını hem gösterdik, hem öğrettik. Sonra herkes kendine göre bir yol seçti. Kongre ne para kazanmak için, ne de başkasına para kazandırmak için yapılır.”